

**Ova e-knjiga je preuzeta sa web stranice <https://www.knjigosaur.ba> i
besplatna je za osobnu upotrebu.**

Ograničenja u upotrebi materijala

Materijali na web portalu **<https://www.knjigosaur.ba>** zaštićeno su autorsko pravo autora i vlasnika Portala (u dalnjem tekstu VLASNIK) ili drugih pravnih osoba.

Ova knjiga je intelektualno vlasništvo VLASNIKA te je zaštićena Zakonom o autorskim pravima.

Ukoliko želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Prenošenje sadržaja

Materijali sa PORTALA **<https://www.knjigosaur.ba>**, također ne smiju biti kopirani, izdavani, prevođeni, ili na bilo koji drugi način distribuirani ukoliko se ne navodi izvor (uključujući poveznicu prema izvornom članku ili naslovnoj stranici PORTALA).

Jagodā Iličić

USPAVANKA ZA
KNJIGOSAURA

Impresum

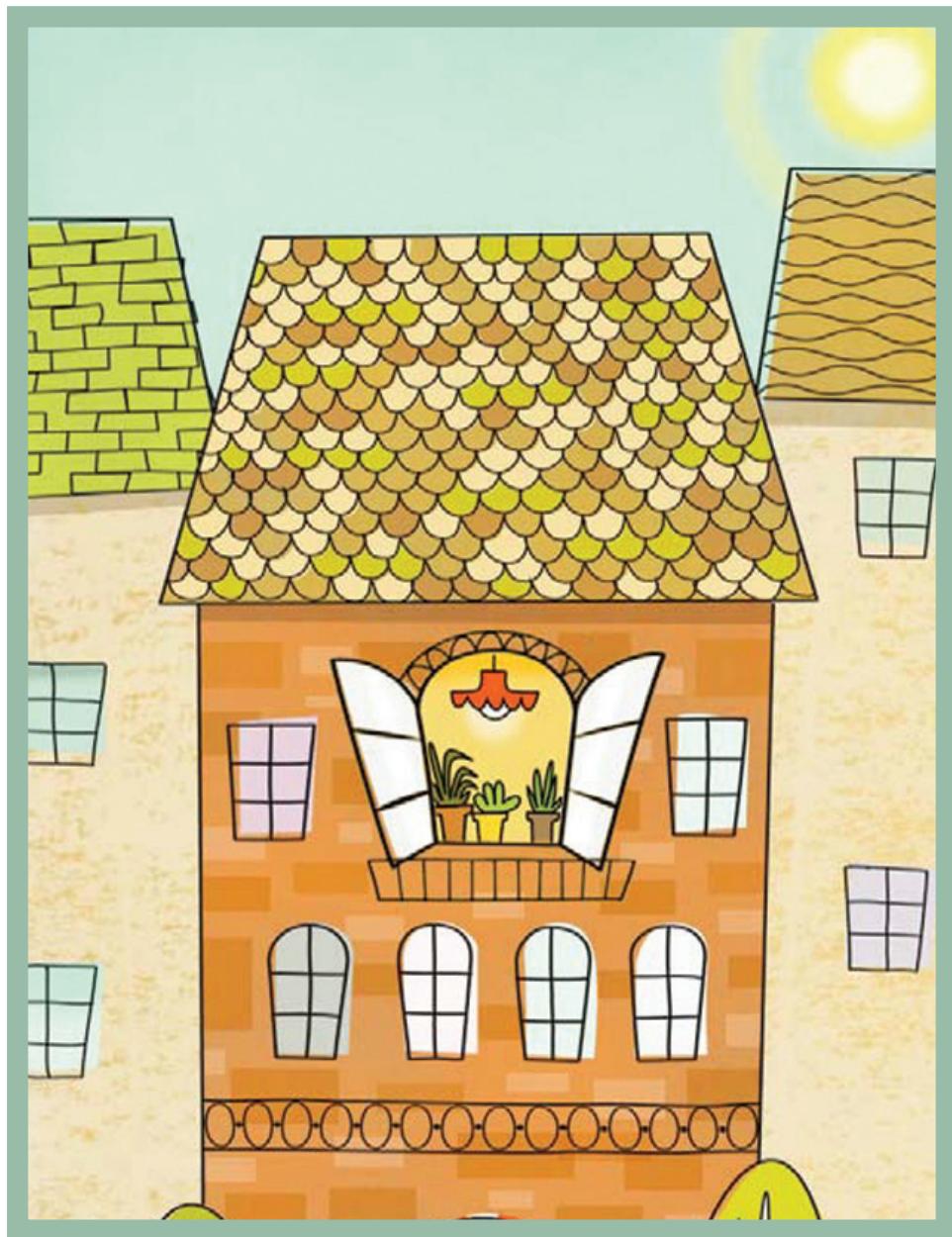

Jagodā Iličić

USPAVANKA ZA
KNJIGOSAURA

- Neće da spava!
- Opet!
- Neće pa neće.
- Jesi li mu pjevala uspavanke?
- Teška tada ne bi zaspao!
- Da probaš s mlješkom i keksom?
- Knjigosauri ne vole mlješko.
- Šta vole?
- Vole pisce i to poslužene uz salatu od kupusa. Ako nemaju pisacu vole njihove knjige.
- Ne govori tako, uplašit ćeš našeg pisca.
- Mislim da je nas izmisliла piščica.
- Kako to znajuš?
- Zato što sam ja glavni lik. Kada bi priču pisao pisac, ti bi bio glavni lik.
- Mislim da pisci ne vode računa o pravilima. Baš nas je lijepo smislio.
- Smi-sli-lą Oto. Smisliłą!
- Misliš li da jedno od nas dvoje lici nju?
- Čujem vas, čujem! - oglašila sam se, napokon, i ja.
- Ako nas čuješ onda nam pomozi - reklaje Knjigolina.
- Knjigosaur neće da spava. NiKako! - zabrinuto je pojašnjavao Oto.
- Moram na posao a oku nisam skloplila. Smisli neki praznik da ne moram izlaziti iz kuće
- molila je Knjigolina.
 - Kako praznik želiš? - pitala sam.
 - Bilo kako, samo neka dođe brzo.

- Neka danas bude praznik Peruniča! - svečano sam objavila i odmah se pokajala.
- Jaoooooo! - zajučala je Knjigolina a Oto je zakolutao očima.
- Niši to trebalu reći! - dobio je mi je strogo.
- zašto? Gdje sam pogriješila? Mislim sam da ti je drago to ime.
- Princ Peruniča se ženi! - ispalio je Kao iz topa Oto.
- Zar to nisi znala?
- Nisam - postiđeno sam priznala. - Pisala sam neku drugu Knjigu.
- Baš lijepo. Ostaviš nas same s malim čudovištem i pišeš nešto drugo - prekorila me Knjigolinu.
- Pojeo je moj šešir i štap - jadičovao je Oto. - Eno ga grize moj čamac. Ako ovako nastavi pojest će i mene.
- To svakako neću dozvoliti! - pokušala sam ih smiriti.
- Oto, ispričaj mi kako ste saznali da se Princ Peruniča ženi?
- Gospodin Faun je upoznao nekog svjetskog putnika koji je stigao iz Perunikinog grada. On mu je rekao da se Princ Peruniča ženi. Barem mu traže neku dobru ženu.
- To su odlične vijesti - obradovala sam se ja.
- Bile bi da nije uspavanke - nastavio je pričati Oto. - Svi znaju da Princ mnogo voli spavanje. On je jednom rječju - pospanko. Zato Knjigolina pisma čekaju danima. Princ počne pisati pismo pa zaspri. Kad se probudi pere zube, umiva se, i sjedne pisati. Onda dođe mamac Kraljica i donese mu palaćinke pa se zabavi palaćinkama i tako... Ali, dogodilo se nešto zbog čega Princ više nikako ne može zaspasti pa se zabrinulo cijelo Kraljevstvo.

Kraljica majka objavila je proglašenje:

Ona koja smisli najljepšu uspavanku postat će Prinčeva nevjesta.

- To bi mogla biti Knjigolina.
 - Mogla bi ali, ona niti lijepo pjeva niti može princu na oči s Knjigosaurom koji nikad ne spava – zaključio je Oto.
 - Knjigosaur je moj i ja sam njegova. Kad se izleže u tvojoj priči onda te prati cijeli život – objasnila je Knjigolina.
 - Dakle. Ako smisliš pravu uspavanku i njome uspavaš Knjigosaura onda možeš uspavati i Princa. Uspavanku treba biti neobična, čudesna. Tačke se pjesme pišu samo na velikim putovanjima – počelo mi je svitati u glavi.
 - Tako nekako. Gospodin Faun kaže da za uspavanku treba donijeti riječi s kraja svijeta. Predložio je da počnemo s njegovim Attacus atlas.
 - Znam, to je najveći leptir na svijetu. Po njega treba ići čak u daleke zemlje na jugu Azije.
 - Baš si pametna! – narugala mi se Knjigolina.
- Ovo još nisam doživjela. Likovi iz mojih Knjiga obično su bili poslušni i nisu dizali nikakve pobune.
- Polako vas dvoje! Zar mislite da je lako napisati Knjigu? Zašto si takva Knjigolina?

- Kad pričaš priču iz sredine - dobacila je, cupkajući Knjigosaura na koljenima.
- Stvarno, Kakva je to Knjiga Koja se čita od sredine? - pitao se Oto.
- Reklam sam ti da je ženski pisac Oto! Reklam! Zato će ja biti glavna u cijeloj priči! - šepurila se Knjigolina.

Oto je htio nešto reći ali sam ja prekinula njihovu prepirku.

- U ovoj Knjizi će biti glavni oni Koji je budu čitali - rekla sam.
- Kako to? - pitala je Knjigolina.
- Tako. Smislila sam čak i test. Oni Koji ga prođu mogu nastaviti s nama dalje.
- Onda je najbolje da kreneš iz početka – savjetovala je plešući s Knjigosaurom.

Početak

zamislite sada da ste Krempita, cvijet ili KroKodil.

Ako ste se pretvorili u super-Krempitu, super-cvijet ili super-KroKodila, onda možete nastaviti s čitanjem. Ako to niste uspjeli – žao mi je! Ovu Knjigu ne mogu čitati oni Koji ne znaju dobro zamisljati.

A sada dodirnite svoj nos i kažite svoje ime naopako!

Jeste li dodirnuli svoj nosić?

Jeste li rekli svoje ime naopako?

Ako ste to uradili a da se niste upitali zašto, ponovo mi je najiskrenije žao!

Knjiga je suviše opasna. U njoj žive stvoreњa

Koja će vas pokušati nagovoriti na razne čudne stvari.

Ako niste oprezni može se dogoditi da se stvarno pretvorite u Krempitu. Onda će mamu imati pravo kada kaže – Kolaciću moj!

I tetkino „Slatkišu“ neće biti samo tepanje.

A tek ako se pretvorite u KroKodila.

Mogle bi nastrađati sve učiteljice koje vam se nađu na putu.

Cvijet bi još i nekako mogao izvući živu glavu.

Ako ste sigurni, ali baš, baš, baš sigurni da znate super-zamisljati i da ste super-oprezni, idemo!

Kuda?

U priču! Mislim da nas tamo već očekuju.

„Unaprijed“

zamislite fontanu, park i grad. zamislite Knjigolinu. Kako god to želite. Ako i pogriješite Knjigolinu će vas svakako ispraviti. Ona je jedan strašno neposlušan lik iz Knjige.

- Kako želiš da te nacrta teta Koja crta likove iz Knjige? – pitala sam jednom Knjigolinu.

- Ne želim da me nacrta – odbrusila je ona. - Neka oni koji čitaju zamisle kako izgledam.

Oto se složio.

- Zašto bi nas crtali? Neka nas djeca zamisle. Tako je najljepše.

Uzalud sam ih nagovarala!

Zato sada zamislite Knjigolinu ali brzo jer već čujem kako skakuće prema nama.

Evo je! Žuri ulicom u svojoj haljini Koja izgleda kao padobran. Domahuje mi rukom i dovičuje:

- Žuriiim!

Knjigolina radi mnogo poslova. Neki su tajni a za neke postoje oglasi kao na primjer:

„Danas u podne, Knjigolina će pokazati kako se može igrati sa svicima”.

Naravno, nikome ne pada na pamet da se odazove pozivu, jer, svici ne svijetle u podne. U podne se ruča ili odmara.

Knjigolinu to ne obeshrabruje. Ona stalno zamisljava neke nove stvari.

Zato na otiraču ispred njenih vrata piše „Unaprijed”.

- znači li to da gosti kod tebe nisu dobro došli? - pitao je jednom njen prijatelj Oto.
- Na otiračima obično piše „Dobro došli”.

- To samo znači da su gosti - gosti na sopstvenu odgovornost - odgovarala mu je ona dok su pili čaj jedno popodne.

Kroz grad teče rječica.

U rječici plivaju ribe na veliku radost brojnih ribara.

Knjigolina je jednom pokušala učiniti nešto za ribe. Napisala je proglaš kako trebaju biti upozorene prije nego se baci mamac, ali su se ribari pravili da ne znaju čitati.

Oto ne voli svadbu. Uvijek je pristojan. Na otiraču ispred njegove kuće piše „Pssst” pa svi ulaze polako.

Oto ima čamac i lovi ribe ali je pristao da ih upozori svaki put kada zabaci udicu. Priznao mi je jednom kako se tada osjeća šasjavu ali nemam izbora jer je Knjigolina njenova prijateljica. Zbog prijatelja smo spremni čak i izgledati tako da nam se drugi smiju.

Grad u Kome je sve romantično

Na brdu iznad grada svjetli zvjezdarnik-svjetionik.
Ne znaju se kada je sagrađen niti Kome treba za to zahvaljiti.
Još je čudnije to što u blizini nemaju mora.
Do vrha svjetionika vodi ni manje ni više osamsto stepenica.
Noću su se sa svjetionikom mogu promatrati zvijezde.
Kada su, jednom, pitali gradonačelniku čemu služi to čudo na njihovom brdu, on je odgovorio:
- Služi da sve bude romantično! - i otišao važno s pozornice.
Gradonačelnik je mnogo volio romantične događaje.
Stanovnici grada trude se da ga obrađuju, pripremaju mu čajanke
na neobičnim mjestima a onda on gradi velike, lijepo kuće,
sadi drvorede i drži lijepo govore.
Sve ono što jedan gradonačelnik treba da radi.

Princ Perunika

Otkako se Knjigolina se zaljubila, svjetionik-zvjezdarnik joj je postao omiljeno mjesto. Skoro svakog dana penje se preko svih osamsto stepenica da bi stigla do vrha. Tamo satimā posmatra zvijezde i piše.

- Kaži im, Kaži - nestrpljivo me prekinula Knjigolina. - Kaži im Kako izgleda moj Princ. Vidiš da to ne mogu dočekati.

- Kaži im samu! - rekla sam uz osmijeh.

- Princ Peruniča izgleda kao palačinku s marmeladom, kao kompot od krušaka i sladoled s prelivom od čokolade - izrecitirala je kao iz topa. Odjurila je dalje noseći knjigosaura.

Ostavila me da objasnim kako znam i umijem njene palačinke i kompot od krušaka.

Princ Peruniča živi u gradu iza pet bregova i jedne planine. Knjigolina ga je upoznala na Čudesnom Otoku. Skupljali su školjke. Jedne su večeri oboje šetali plažom i onda su se sreli i zadijili. Princ je rekao kako Knjigolina imaju divnu kosu a ona je rekla kako on imaju divan nos.

Kada se Knjigolina vratila u svoj grad počela mu je pisati pisma svake večeri. Pisma je slala po golubu pišmonoši s vrha svjetionika. Ponekad je golub stizao na vrijeme s odgovorom a ponekad se zaustavljao na žitnim poljima pa je jedna Knjigolina do pola noći čekala svoje pismo. Ponekad bi i zaspala na svjetioniku pa se ujutro, mrzovoljnju i nenašpavana vraćala kući.

Princ Peruniča je pisao nježna pisma s malo riječi.

„Danas mislim na tebe”, pisalo je u jednom pismu.

Knjigolina je pjevala cijeli dan, jer je cijeli dan bio danas.

Knjigolina traži posao

Knjigolina je odlučila pronaći pravi, dobro plaćen posao. Otišla je u posjet gradonačelniku.

- Izvolite - rekao je gradonačelnik i pogledao je preko svojih velikih naočala.
- - Želim neki posao - rekla je Kratko i jasno, kako su je učili u školi. Gradonačelnik nije volio Kratke rečenice pa se namrštio i spremao reći da nema vremena.
- Naš grad je lijep i romantičan, mnogo romantičan ali mu nedostaje... nedostaje mu... Eh, tu je Knjigolina zapela jer se nikako nije mogla sjetiti što gradu nedostaje. Gradonačelnik je s nestrpljenjem čekao:
- I? I? - pitao je i podizao obrve.
- Iiiii - razvukla je jadni glas Knjigoline, mašuci glavom kao da su njene misli tvrdoglavim magaracima treba istjerati iz glave.
- Imam mnogo romantičnih ideja - napokon je rekla a gradonačelnik je počeo brisati svoje naočare kravatom.

Podigao je telefonsku slušalicu i rekao nekome s druge strane kako treba smisliti radno mjesto za nekog neobično romantičnog.

Knjigolina je od sreće poskočila i izljubila gradonačelnika koji se sav zacrvenio od stida.

Haljine padobrani

- za novi posao trebaš imati novu haljinu! - mudrovala je Knjigolina.

Šetala je od izloga do izloga sve dok nije naišla na jedan poseban. Kupila je haljinu koja je lepršala kao neki padobran. Oto se smijao njenoj haljini.

- Izgledaš kao padobranac. Ako puhe vjetar odnijet će te.

- Želim se osjećati kao da letim - rekla je ozbiljno i dodala kako ni njemu ne bi škodilo da se malo pobrine oko odjeće.

- Žurim na posao - domaćivala je idućeg jutra pekaru. - Gradonačelnik je bio ljubazan i...

Pekar je kimao glavom i osmjehvao se dok je stavljao toplo pecivo u izlog. Zamirisala je cijela ulica.

- Zaštitit će! - prenula se usred govora i odlepršala u svojoj padobran haljini.

Onda je Knjigolina je zastala da se divi gerberima u cvjećari.

- Žurim na posao - pričala je prodavačici cvijeća koja se osmjehvala i ličila na gerbere.

Onda je srela učiteljicu i ona ju je jedva prepoznala pa je Knjigolina moralu ispričati zašto je kupila baš tu haljinu... i tako.

Na poslu se pojavila tek u podne.

Traže se svjetski putnici, vrtlari i pjevači.

Kako ćemo ujedštati naš grad, pisalo je na papiru Koji je čekao svakog člana Službe za planiranje budućnosti grada. Tako se zvao Knjigolinin posao. Danas su imali sjednicu na kojoj su trebali odlučivati o mnogim važnim stvarima.

- Mogli bismo sagraditi bazen s KroKodilima - rekao je jedan. - Djeca vole KroKodile. Kada bi ih vidjeli kako stvarno izgledaju, ne bi im se više tako sviđali.

- Mislim da je djeci potreban veliki tobogan. Onaj stari u parku opasno se ljuča. Zamislite tobogan koji se spušta sa svjetionika...

- Ostavite svjetionik na miru - pobunila se Knjigolina. - On je baš takav kakav treba biti.

- Kako bi bilo da posadimo botanički vrt u parku? Na svijetu imaju mnogo biljaka koje nikad nismo vidjeli. Neka nam se javi svjetski putnici i donesu sjeme koje ćemo posaditi. Mogli bismo postati turističko mjesto a i bilo bi romantično - dodala je jer se gradonačelnik pojavio na vratima.

- Odlično - obradovao se on.
- Neka gradski pisari napišu proglaš - počeo je naređivati gradonačelnik.

„Traže se svjetski putnici koji posjeduju sjeme čudesnih biljaka, zapravo, traži se sjeme a putnici se ne traže jer njih nećemo saditi. Traže se vrtlari ali moraju biti romantični jer biljke vole da im se pjeva. Onda se traže i pjevači ako vrtlari to ne znaju..“

- Ne čini li vam se da je sve мало suviše zapetljano? - zbumjeno se okrenuo oko sebe gradonačelnik.

- Koga ćemo tražiti? Sjeme, pjevače, putnike ili vrtlare?
- Ništav vi ne brinite! Sve ćemo mi lijepo napisati pa vi samo potpišite - reklaje ljudska pomoćnica koja se isto tako neočekivano pojavila na vratima.

Hodala je kao da se ljujta na višećem mostu.

- Kao i uvijek - reklajo je gradonačelnik s olakšanjem.
- Kao i uvijek! - odgovorili su svi u glas.

Gospodica Flora i gospodin Faun

- Kakava je ovo galama? – vi kao je gradonačelnik u telefonsku slušalicu. - zašto pjevaju, otkud su se stvorili svi ti...

Doista, ispod prozora gradske kuće vlađala je neviđena gužva. Jedni su glasno pjevali pa su se stakla na prozorima tresla, drugi su mirno čekali u redu držeći neke čudne predmete u rukama. Pogledajte malo bolje pa ćete u njima vidjeti kako spavaju male bebe biljke donešene iz raznih krajeva svijeta.

Zamislite ali nemojte ih dodirivati ni za živu glavu! Ljudožderice bi vam mogle gricnuti prstiće. Ma kako male bile, one su, ipak, kćerkice svojih majki. Njezne princeze orhideje mogле bi vas uspavati. A one noć i dan! Eh, te su možda i najopasnije. Od njih se sasvim pobrkate pa ne znate kad je noć ni gdje vam je dan. Onda vam se može dogoditi da u školu dođete u pidžami ili da prespavate rođendan.

zaboravili smo na jadnog gradonačelnika. Gužva nije nimalo romantična.

- Oglas, javni poziv... - pokušavalajte objasniti njegova pomoćnica.

- Kakav poziv i to još javni - grmio je kao nikad do tada gradonačelnik. Naočare su mu poskakivale na nosu. - Neka prestanu pjevati! Za ime svijeta, popucat će mi uši!

Začulo se kucanje na vratima. Prije nego što se pomoćnica sjetila reći „Slobodno“ ona su se otvorila i na njima su se ukazale dvije čudne prilike.

Zamislite sadaj jednu gospodicu s velikim šeširom na glavi. Šešir liči na rascvjetali balkon.

Ona se ljudko naklonila gradonačelniku i predstavila skromno:

- Flora!

Odmah poslije nje naštonio se i gospodin Kogaj je držala ispod ruke.

- Faun - rekao je Kratko.

- Izvolite, izvolite, Kojim dobrom? - pitao je gradonačelnik dok su mu naocare i dalje poskakivale u ritmu pjesme koju su glasno pjevali ispod prozora.

- Mi bismo uredili - počela je Flora - ...vaš vrt - dovršio je Faun.

- Imate li kakve preporuke, papire koji dokazuju vašu kom... - upitala je pomoćnica ali se zagrcnula usred rečenice.

- Kom...? - pitao je gradonačelnik, dok je ona pokušavala uloviti dah.

- Komplet - pokušavala je Flora, tapkajući nesretnu pomoćnicu po ledima.

- Kompot, Komorac? - pokušavao je pogoditi Faun.

- Kompetencije! - uspjela je odverglati pomoćnicu i svi su je pogledali u čudu.

- Opet govorиш riječi koje se ne razumiju - negodovao je gradonačelnik. - Meni se čine sasvim pristojni.

- Proglašavam vas gradskim vrtlarima. Bacite se na posao. Učinite nešto s tom gužvom ispod mojih prozora.

Flora i Faun su se naštonili isto onako ljubazno kao i prvi put i nestali iz vrata.

Uskoro je ispred Gradske kuće zavladao tihina a gradonačelnik je odahnuo i zadriješao u svojoj stolici.

Oto peća

Oto sjedi na čamcu i peća.

Iznad njegove glave smješka se sunce. Oto peća.

Pored rijeke peku patlidžane na roštilju. Oto peća.

Na dnu rječice ruke plete nešto od morske trave. Oto peća.

Knjigolina žuri pored rječice i dovikuje mu:

- Hejjj, Oto, grizu li ribe?

Oto ne odgovara. Kada Oto peća on ne radi ništaj drugo.

Hajde da sjedemo kraj njega i zabaćimo udicu. Sad svi pecamo i
baš nas brigao koliko je sati.

Velika riba odjednom zagrise udicu i povuče čamac. Oto se bori.
Kao da je ulovio morskog lava.

Postoji li morski lav? Možda trebamo bježati glavom bez obzira ali
nije lijepo ostaviti nekog u nevolji. Lav bi mogao pojesti hrabrog ribara.

- Sada ćeš biti ulovljena - saopštava ribi njenu pravu Oto.

Snažno povuče štap i izvuče ogromnu cipelu. U cipeli je kamen
nalik na jaje.

Zamišlite sada Mjesec kako gazi rijekom u ogromnim cipelama.
Jedna mu spadne a on nemaju vremena da je traži i dalje koraca bos.

Oto nosi jaje-kamen Knjigolini. Ona sakuplja sve i svasta.

- Možda bi se trebala zvati Pačolina! - smješka se Oto svojoj šali.
Takav je on. Čak i kad ulovi Mješevu cipelu ostane skroman.

Attacus atlas

- Flota, flomaster, floka... e, floka ne može. Foka ne može biti floka ali može fleka... - govorio je naglas gospodin Faun i gurao Kolica puna zemlje.

- O čemu govorite gospodine Faun? - pitala je Flora dok je čupkala neke travke u velikim saksijama.

Gospodin Faun godinama smisljia kako da zaprosi gospodicu Floru. Svaki dan spremi svečani govor i svaki put ga odgađa za neki drugi put. Gospodica Flora ima mnogo posla oko biljaka.

U proljeće je Florin rođendan. Gospodin Faun joj svaki put daruje nešto posebno, čudno, jedinstveno. Ove se godine spremao uloviti leptira i to ne bilo kakovog.

Spremao se na daleki put kako bi pronašao najvećeg leptira na svijetu. Zove se *Attacus atlas*.

Zvuči kao riječ za neki magični pokus. Gospodica Flora nije znala ništta o njegovim namjerama.

- Jaoooo! - povikala je iznenadu. - Opet me ugrizla, ta mala nevaljalica.

Gospodin Faun se u trenu stvorio pored nje i počeo puhati u njen crveni kažiprst. Malu ljudožderku se glasno smijala.

- Baš je slatka - rekla je Flora.

- Sladčušna... - ponavljao je Faun.

Knjigosaur

- Gdje je Knjigolina Oto?
- Eno je na svjetioniku.
- Što radi?
- Čeka pisma.
- Čija pisma?
- Princa Peruniča.
- Imaju li pisama?
- Nema.
- Kako nema?
- Eto, nema. Ili se golub umorio ili se Peruniča zaljubio u nekog drugog.
- Misli li to i Knjigolinu?
- Misli. Zato i ne silazi sa svjetionika.
Uzalud je Oto doziva.
- Knjigoliiina, siđi da jedemo kolache. Knjigolina vidi što sam ti donio. Upecao sam danas Mjeseciju cipelu. U cipeli je bilo jaje. Ne bilo kakvo. Mislim da je unutra beba dinosaur.
- Donesi ga gore. Stražariji! - dovikuje ona sa svjetionika.
Jadan Oto. Morao se popeti uz svih osamsto stepenika.
- Vidi - rekao je Kad je povratio dah.

Knjigosaur

- Kad porastem pojest cu Pinokią. Pojest cu i Aladina zajedno s njegovom čarobnom svjetiljkom, pa Hajdine Koze, luzno pace i svih sedam Kozljica.
- Nećeš, nećeš, ti si jedan dobri Knjigosaur - tepala je Knjigolina svom malom čudovištu.
- Hocu, hocu, sve cu ih pojesti! Ja sam stlasni Knjigosaul. Moj je tata T-Lex. Sve cu ih smazati kao Keks.
- Poslušaj ga kako samo lijepo slaze rime! - divila se Knjigolina.
- Samo da te uspavam ti ćeš onda biti pravo zlato.
- Necu spavam, necu, necu! - bunio se mali Knjigosaur.
Oto je zabrinuto vrtio glavom.
- Da samo nišam izvučao tu nesretnu Mjesečevu cipelu. Ne piše nam se dobro.
- Oto, ispričaj mi kako se izlegao Knjigosaur - pitala sam zabrinuto.
- Knjigolina nije htjela sici sa svjetionikom pa sam jaje morao nositi na vrh, do nje. Htio sam joj nečim skrenuti misli s ljubavnih pisama. Malčice mi ide na živce otkako se zaljubila u tog Peruniču. Samo o njemu govori: moja palačinką, moja kruška, moja marmelada...
- Ooooo! - opominjući se javila Knjigolina.
- I onda? - pitala sam.
- Ona je počelo sijevati i grom je pogodio jaje i ono se raspuštao pa je iz njega ispašao ovaj strašni mašišan.
- Jesi li se uplašio?

- Naravno. Ali, Knjigolina nije. Ona mu se tako obrađovala da je zaboravila na pisma Princa PeruniKe. Reklaje:

- Uvijek sam htjela imati svog Knjigosaura.

- A on?

- On je, valjda, odmah prepoznao u njoj svoju māmu i počeo se umiljavati. Od tada su nerazdvojni samo što on pojede sve što mu se u Knjigama nađe na putu. Mislim da je negdje pročitala da će se Knjigosaur, ako ga samo jednom pošteno uspava, probuditi kao slovojed. Neće više jesti likove iz Knjiga nego slova što je ipak mnogo bolje.

- A onda?

- Onda smo saznali da se traži još jedna uspavankā i to ni manje ni više nego za Princa PeruniKu.

- I tako ste krenuli na put.

- Gospodin Faun se spremao na svoje putovanje pa smo ga zamolili da nas povede.

- Gdje ste sada?

- Sada smo negdje nasred oceana, u mom malom čamcu.

Onda me Oto prijekorno pogledao. Kao da sam ja bila kriva što su oni tako daleko od svog grada, u čamcu usred morske vode.

Tajna

- Pssst! Knjigolina jesи li budна? - pitala sam tiho.
- Naravno da sam budna. Ali, Oto i gospodin Faun spavaju - odgovorila mi je zijejavuci. Čamac je sjeckao valove mora. Po vodi je plesala svjetlost sa svjetionika.
- Zar bismo mogli i pomisliti da se naš svjetionik vidi čak ovdje, tako daleko? - govorila je.
- Gdje je Knjigosaur? - pitala sam ja šapatom.
- Gricka Alisine Kolačice. Pojeo je već propeler Nautilusa i raketu Jana Bibijana.
- Jaaaa! Upropastit će Književnost za djecu.
- Bolje to nego da pojede Otov čamac. Onda bismo morali plivati u potrazi za tim Attla-som atacusom.
- Mislim da si to rekla naporan - opomenula sam je.
- Kako god. Zašto ne smisliš nešto čime bi se mogao zabaviti dok ne smislimo uspavanuku?
- Nije to tako jednostavno. Možda bismo trebale zamoliti one koji čitaju. Neka i oni nešto rade.
- Možda su i oni zaspali. Postalo je malo dosadno ovo putovanje. Možda je Princ zaspao i bez uspavanke pa proglaš više ne važi? - postavljala je pitanja na koja nije čekala odgovor.
- Knjigosauru bi godilo malo spavanja. Barem toliko da se spase neki likovi za kojima mu posebno raste apetit - dodala sam ja.

- Ako ne stignemo na vrijeme? - pitala sam se.
- Kako to misliš „na vrijeme”? Zar postoji neki rok? - začrinula se Knjigolina.
- Prinčevi ne čekaju beskonacno. Da je u pitanju kakva princeza ona bi se zabavila nečim dok čeka ali prinčevi su po pravilu vrlo nepouzdani – mudrovala sam.
- Ako samo pomisli na nekog drugog ja će, ja će poslati Knjigosaura da ga pojede Kad naraste – naljutila se ona.

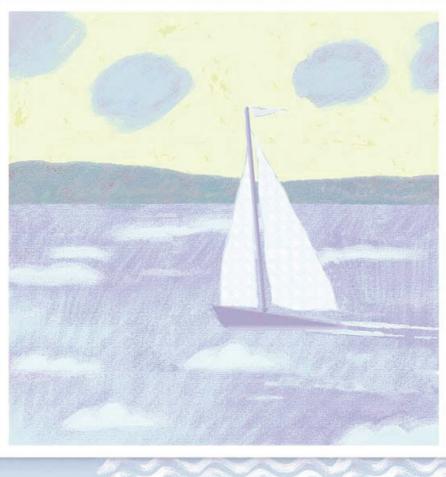
Oto je počeo glasno govoriti u snu.

- Ja znam, znam tajnu ali ne smijem reći tu tajnu jer će Knjigolina, Knjigolina će... - nastavak je odmumlao a Knjigolina i ja smo načuile uši.
- O čemu ovaj govor? Oto probudi se - prodrmusala ga je tako jako da umalo nije ispašao iz čamca.

Oto je protrljao oči i u čudu pogledao oko sebe.

- Kakvu tajnu Kriješ, govor? - naredivala je a Knjigosaur je stao pored nje i opasno škrugutao zubićima.

Jadan Oto.

Drndarin poljubac

Princ Peruniča izgleda kao paletačinka s marmeladom, kao kompot od krušaka i sladoled s prelivom od čokolade. To je Knjigolina stalno ponavljala svima, po nekoliko puta na dan. Kao da smo bili bolesni pa smo trebali sirup, svaki sat po gutljaj.

Zato se Oto dobro zamislio prije nego je počeo pričati.

- Jednom sam pecao... - zamukivao je.
- Ti stalno pecaš - prekinula ga je Knjigolina nestrpljivo.
- Upecao sam...
- Cipeļu...
- Ne prekidaj me, tako ne mogu da se sjetim svega.
- Dakle, pecao sam..
- Pa to si već rekao!
- Knjigolinaaaa! - povikao je ljutito Oto pa je gospodin Faun poskočio uplašen da im ne prijeti neka opasnost.
- Pusti ga neka kaže! - smirivala sam je.
- Ti se ne mijesaj - drsko mi je odgovorila. - Vidi gdje smo zbog tebe. Nisi mogla smisliti neko manje opasno mjesto.

Knjigosaur je iskoristio gužvu i zagrizao nogu gospodina Fauna. Ovaj je jaukuo i dohvatio veslo.

- Odmakni od mene, nemani jedna - zaprijetio je a Knjigolina je uzelu malisana u naručje i mrko gledala gospodina Fausta.
- Princ Peruniča je poljubio Drndaru! - ispalio je kao iz topa Oto.
- I zato nikako ne može zaspati.

Popocatepetl

Gospodinu Faunu je ispalo veslo iz ruke, Oto se skupio kao miš dok je Knjigolini u očima sijevalo. Izgledala je kao vulkan.

- Reci brzo nešto - molio me Oto. - Odljuti je, molim te.

Ali, Knjigolinu nije bilo lako odljutiti. Odjednom su joj pred očima uklisli svi Kompoti od Krušakā, i zagorjele sve palačinke.

- Dok ja... - promucala je teškom mukom, kao da je svaka riječ slon koga treba ponijeti negdje - ...dok ja...

- Dok ti - pokušao je pomoći Oto ali ga je ona tako pogledala da je odustao od bilo kakkog govora.

- Dok ja... plovim i uspavljujem čudovišta i trpim pisce koji ne znaju šta će sami sa sobom...

- Nije baš tako - pokušala sam se umiješati ali se Knjigolina nije dala urazumiti.

- Dok ja sačekujem golubove i penjem se svaki dan osamsto stepenika...

- Svaki dan osamsto - zabezeKnuo se gospodin Faun ali je i njemu presjelo.

- Da, svaki dan, ne samo kad je rođendan - bezobrazno mu je dobacila.

- Sad si stvarno pretjerala - opomenula sam je.

- Ja sam pretjerala, ja! - vičala mi je iz čamca dok se more talasalo sve više i više. - Zašto nisi smislila nešto drugo? Otkud tā Drndara da se pojavi i još da ljubi mog Princa?

- On je poljubio nju - oglasio se Oto nekim piskutavim glasom.
- Knjigolina se okrenula i okomila na njega kao neka lavica na povrijedenu zebru:
- I ti si mi neki prijatelj! Trebao si reci prije nego, prije nego...
- Popocatepetl! - rekla sam gласно.

*Kad ti se čini da je dan
sasvim pogrešan!*

*Popni se na Popocatepetl!!
Činilo se da ta neobična riječ djeluje.
- Nastavi - počeo je cupkati u ritmu Oto.
Knjigosauru se njegovo cupkanje svidjelo.*

*Kad se čini da je dan
Sasvim pogrešan
Ti se popni na Popocatepetl!! – ponovila sam.*

*Kada misliš da ne postoje
zvijezde Koje su samo tvoje
Ti se popni na Popocatepetl!! – zapjevali su Oto i gospodin Faun.*

*Kad te ljuti
Princ tvoj žuti – kiselo je smislila Knjigolina
Naravno - ti se popni na Popocatepetl!!*

*Kad ti se nasred mora
Ukaže lijepa gospodica Flora
znaš šta treba!*

*Treba se popeti na Popocatepetl! - zašto se gospodin Faun.
Čemu vulkani služe
Nego da se s ljuticama druže!
Hrabo je recitirao Oto.*

Sada smo već mnogo veselije svi otpjevajući u glas:
Popni se na Popocatepetl!
Iz mora je izronio veliki, plavi Kit i na naše zaprepaštenje
zapjevao:

*Kada neki Kapetan Hik
Pomisli da si Mobi Dik!
Ti se popni, popni na Popocatepetl!*

Čamac se ozbiljno zalijulja jer je Kit zatajao more.
- Avion! - povikala je Knjigolina. - Smisli, za ime svijeta,
neki majli avion i izvuci nas iz ovog čamca. Ti to možeš, olovka je
u tvojim rukama.
- Tastatura - ispravila sam je.

POPOCATEPETL

- Šta god! Samo nas mākni odavdje mākar i na taj Popocatepetl!
- Popocatepetl je vulkan! - zabrinuo se Oto. - Nije pāmetno penjati se na vulkane.
- Ja bih se sada popela na Krov svijeta samo da vidim, samo da ga vidim i da mu kažem, da mu kažem... - nikako nije uspijevala naći prave riječi.
 - Imam ideju - hrabro je rekao Oto.
 - Hajde i ti s nama!
 - Ja? - pitala sam u čudu. - Pa ja sam s vama sve vrijeme...
 - Nije to isto! - umiješala se Knjigolina. - Mislim da se stvarno spremiš i stvarno kreneš s nama.
 - U Katmandu! - povikala je Knjigolina.
 - Mogi li i ja u Katmandu? - pitao je Kit.

Krov svijeta

- Ako svijet imaj Krov onda mora imati i vrata i prozore i zidove - rekla je Knjigolina.
- Imaj Kineski zid - govorio je Oto.
- To je jedan zid. Gdje su ostali? - pitao se gospodin Faun.
- Ja samo znam da je meni hladno! - cvoKotala sam i ogrtala veliki, vuneni šal oko rama.
- zašto smo došli u Katmandu? - pitala sam Knjigolinu.
- zato što je Katmandu grad u potkrovju svijeta. A meni se danas sjedi na nekom tavanu - odgovarala je.
- Od svih gradova ti si odabrala baš ovaj! - bunio se Oto.
- Nema ovde leptirova! - odmahivao je glavom gospodin Faun.
- Imaj šta imaj! - strogo je utisvala pobunu svojih sputnika Knjigolina.
- Šta imaj? - pitala sam ja.
- Vidiš lijepo Mount Everest a to ti je Krov svijeta. S Krova vidiš sve, mnogo ljepše nego kad pogledaš kroz prozor. Sem toga, Katmandu je baš lijepa riječ za moju uspavanku.
- Attacus atlas, Popocatepetl, Katmandu... - izgovarala je kao brojalicu Knjigolina dok smo mi cvoKotali. Tačko nam i treba kad skupljamo riječi s kraja na kraj svijeta.

Knjigolinu boli srce

- Misliš li da on mene voli? - pitala je Knjigolinu i gledala zvijezde.
- Sigurna sam da te voli - odgovorila sam joj.
- Mene bolesti moje srce - rekla je nakon nekog vremena. - Mislim da neće prestati ni kada napustimo Katmandu i odemo u zemlje u kojima žive ti džinovski leptiri.
- To je zato što tvoje srce ide s tobom gdje god da kreneš - rekla sam i moje su mi riječi zazvučale nekačko glupo. Baš je teško tješiti nekoga koga boli srce.
- Zašto si me izmislijala ovakvu? Niši mi mogla obući kakvu ljepšu haljinu nego si me puštala da trčim okolo u padobranu - ljutnula se ona. - Možda, da sam bila ljepša kao što se to očekuje od nekog koga princ voli, hajde da se vratimo na početak priče pa da to popravimo - molila je.
- To je sada nemoguće. Bila bi to sasvim novi priča a ti bi u njoj onda imala sasvim drugačiji karakter.

- Što je to karakter? - pitala je radoznaš.
- To je ono zbog čega si ti – ti – nisam mogla smisliti ničakovo pametnije objašnjenje.
- Misliš li ti da sam ja blesava? - pitala je.
- Mislim da si malo tvrdoglavā i ponekad ne paziš šta govorиш ali nemaš zle namjere.
- Što znači imati zle namjere? - nije odustajala od zapitkivanja ona.
- Znači da nešto radiš kako bi namjerno povrijedila druge.
- Ako namjerno povrijedim Drndaru, kažem, na primjer, ovim što čitaju kako je ona ružna, onda imam zle namjere.
- Tako nekako, ali mislim da će oni razumjeti zašto si to uradila.
- Što će pomisliti?
- Pomislit će... pa sad. To stvarno ne znam. Čitaoci svakšta pomisle kada čitaju neku knjigu. Jā im nikako ne mogu reći što da misle. Ali, mogu napisati lijepo stranice kako bih opravdalala tvoje postupke.
- Napiši da sam sjedila na krovu svijeta i da me je srce jako boljelo.
- Već sam to napisala - tješila sam je.
- Sad sam mirnija. I nije mi žao što sam se popela čak ovdje - odahnuće Knjigolina. Knjigosur se skupio uz nju. Zubići su mu cvokotali.
- Slatkiš mali, otako se izlegao ne spava pa je nervozan a kad je nervozan jede što mu se prvo nađe pod zubima - pravdala ga je Knjigolina.
Uzela ga je u naručje a on se skupio kao mačka i dalje grickajući zrak.
- Sreća pa tebe voli - rekla sam.
- Da, sreća - odgovorila je i opet počela uzdisati.

Kraj svijeta

Napustili smo Katmandu u velikoj Korpi koju je nosio balon. Knjigolina je držala Knjigosauru. Plašili smo se da ne pregrize Konopce. Zato ga je stalno morala držati zaokupljenim nečim.

Oto je sjeo pored mene. Neočekivano me upitao.

- Misliš da postoji Kraj svijeta?
- Mislim da svako ima svoj Kraj svijeta - odgovorila sam.
- Pogledaj gospodinu Fauna. On će stići na svoj Kraj svijeta kad pronađe tog leptira.
- A Knjigolinu?
- Knjigolina se našla na Kraju svijeta kada si joj ti rekao za Drndaru.
- Što se radi kad se stigne na Kraj svijeta?
- Obično ostaneš tamo neko vrijeme.
- Pa se vratиш ili...?
- Neki se vrati odakle su i došli a neki na Kraju svijeta pronađu neki drugi put.
- Jesi li ti nekad bila na Kraju svijeta?
- Često - odgovorila sam uz osmiješ.
- Što si radila tamo? - nije odustajao od zapitivanja Oto.
- Pokušavala pronaći početak.
- Početak čega? - zbulio se Oto.
- Početak svijeta. Tamo gdje ima Kraj sigurno ima i neki početak.
- Misliš li da se Knjigolina ljuti na mene jer sam joj rekao za Drndaru?

- Nije joj lako ali mislim da se ne ljuti. Prijatelji djele tajne i ne skrivaju ništaj jedni od drugih.

- Da, joj ja nisam rekao zašto Princ Perunika ne može spavati ona ne bi osjećala kao da je stigla na kraj svijeta - Krivio je sebe jadni Oto.

On je stvarno bio prijatelj Kako se samo može poželjeti.

- O čemu razgovarate? - pitala je Knjigolina primičući se s Knjigosaurom u naručju.

- O tome što se vidi iz Korpe - rekla sam ją i namignula Otu.

- Vidiš li Perunku? - pitala me oprezno.

- Vidim - rekla sam. - Sjedi i gleda u palacinke ali nema apetit. Izgleda da je tužan.

- Neka je - rekla je Knjigolina podignutog nosa.

Gospodin Faun je gledao kroz veliki durbin i opasno se naginjao preko ruba Korpe.

Letjeli smo i letjeli i letjeli. Sve dok nismo stigli u zemlju usred oceana.

Gospodin Faun je uživao na pješčanoj plaži ispod visokih kokosovih stabala. Oto, Knjigolina i Knjigosaur su plivali. Ją sam popravljala balon kako bismo se mogli vratiti u grad.

- Ona misli da sam ją krenuo kako bih pomogao Knjigolini na tajnom zadatku - rekao je iznenada gospodin Faun.

- Mislite na gospođicu Floru? - pitala sam.

- Da. Ją stalno mislim na nju.

- To se vidi - rekla sam uz osmijeh.

Istina je da nikad nisam vidjela nekog tako zaljubljenog kao što je bio on.

- Baš će se iznenaditi kad joj Attacus atlas sleti na šešir za rođendan - zamisljao je i osmijehivao se sretno kako to rade samo oni čija je ljubav neizmjerno velika.

- Ako gospođica Flora učini nešto slično kao Princ Peruniča? - upitala sam i pokajala se istog trenutka.

Gospodin Faun se zamislio i uozbiljio. Tamjan kada je zaustio da nešto kaže na glavu mu je tresnuo Kokosov orah.

Pritrčali su Oto i Knjigolina. Polijevali smo ga vodom sve dok nije otvorio oči i rekao:

- Bio bi to kraj svijeta.

Kada smo malo bolje pogledali orah koji je tako nenađano završio na Faunovoј glavi ugledali smo gušjenicu u majenom otvoru koji je izdubila kako bi se sakrila od grabljivica.

- Attacus atlas - blaženo je rekao gospodin Faun i mi smo znali da je vrijeme za povratak kući.

Povratak

- Nišam smislila uspavanku - jađikovala je Knjigolina. - Imam samo nekoliko čudnih riječi.
- Trebalā si smisliti neki način da obidemo cijeli svijet. A mi samo skoknuli u Katmandu! - Krivila je mene.
- Nemoguće je obići cijeli svijet. Znaš li ti koliko bismo dugo ostali? - branio me Oto.
- Reci mi onda ti šta da radim? Kako da uspavam Knjigosaura?
- Možda da smislimo nešto zajedno - predlagala sam ja.
- Smisli ti! Ti si pišac. Mi smo samo ljkovi - opet se bunila Knjigolina.
- Uspavanku treba biti njezna - javio se gospodin Faun. Na glavi je nosio oblogu. Kokosov orah s kojim se sudario bio je izuzetno tvrd.
- Hajde da slozimo riječi i vidimo što možemo učiniti s njima.
- Attacus atlas, Popocatepetl, Katmandu... I nemam ništa više. E, baš smo se našli za tri riječi - gundala je Knjigolina.
- Sad je stvarno dosta! - rekla sam glasno. - Uspavanku treba tebi pa je smisli sama. Popela si mi se na vrh glave.

Ostatak puta proveli smo u tišini. Knjigolina se durila, Oto je zabrinuto gledao u oblake a gospodin Faun je mijenjao obloge. Knjigosaur je pokušavao pojesti gusjenicu ali gospodin Faust nije ispuštao iz ruku Kokosov orah u kome se krila, baš kao ni veslo kojim je prijetio maloj gladnici.

Svi smo jedva čekali da ugledamo svjetionik i da se iskrcamo na kopno.

Glupo je ljutiti se na junake iz vlastite knjige.

Kada sam, napokon, negdje kasno u večer ponovo počela pisati, Knjigolina se oglasila
kao da je samo čekala da se pojavi.

- Jesi li i dalje ljuta? - pitala je.
 - jesam! - odgovorila sam.
 - Hoćeš li se odljutiti uskoro? - pitala me nekim sitnim, zabrinutim glasom. - Ako se budeš durila suviše dugo, priča će ostati nedovršena.
 - Gdje je Knjigosaur? - pitala sam pomirljivo.
 - Spava! - rekla je.
 - Spava? Kako se to dogodilo? Kako si ga uspjela uspavati? Napisala si uspavanku? - pitala sam radoznašo.
 - jesam. Sinoć nisam mogla spavati. Bila sam žalosna jer sam te najutila. Sjetila sam se i Princa. Ja njega volim, mnogo ga volim.
 - To svi znamo - rekla sam.
 - Kad sam se sjetila koliko ga volim, nije mi bilo teško sjetiti se pravih riječi. Uspavanke se tako pišu. I onda sam razumjela da nije potrebno ići na kraj svijeta po prave riječi. One pronadju tebe kada dođe pravo vrijeme.
 - I ne mislim da smo uzalud isli na putovanje - nastavila je. - Putovanja su dobra. Na njima uvijek naučiš nešto. Samo, idući put nas povedi u neki izgubljeni grad. Mnogo volim izgubljene gradove.
 - Ti si jedna šašavica - rekla sam joj.
- Da sam mogla povukla bih je za Kikice jer ih sigurno nosi.
Ostavila sam je kraj njenog Knjigosaura visoko na svjetioniku i nastavila pisati.

Povratak

Kada su se naši putnici vratili u grad za njih je pripremljen svečani doček u Botaničkom vrtu. Mislim da je sve to organizirala gospođica Flora. Mnogo joj je nedostajao gospodin Faun. Te gaje večeri milo gledala, nudila ga Kolacima pa se on topio od dragosti.

Gradonačelnik je držao svečani govor.

Kada se zabavu završila svi su se razisli svojim Kućama a Knjigolina je otišla na svjetionik. Ponijela je Knjigosauru jer se on nije odvajao od nje nekako se izlegao.

Nebo je bilo zvjezdano. Knjigosaur se skupio u njenom naručju.

Bilo je to pravo vrijeme i pravo mjesto za pisanje pjesama.

Knjigolina je počela smisljati stih za stihom naglas. Kada je stigla do kraja Knjigosaur je već uveliko spavao. Ako može uspavati Knjigosauru onda je to dobra pjesma, pomislila je ona i zapisala stihove na poleđini jednog Prinčevog pisma.

- Je li priča sada gotova? - pitao me nekako zabrinuto Oto. - Uspavanku je smisljena, mi smo se vratili...

- Princ je u svom gradu a Knjigolinu i dalje boli srce iako više ne govori o tome - odgovorila sam.

- Napiši nešto lijepo za nju - molio je Oto.
- Ti nikad ne tražiš ništavu za sebe Oto. Imas li kakvu želju koju bih mogla ispuniti?
- Možda bi mogla napisati kako sam upecao zlatnu ribicu i ona je počela ispunjavati želje svima koji su se lijepo brinuli o njoj.

- Što bi ti poželio od zlatne ribice?

- Poželio bih, poželio bih... - Oto se zburio. Ništa se nije mogao sjetiti neke posebne želje.

Ženidba

Novine su objavile sretnu vijest.

„Gospodin Faun zaprosio je gospodicu Floru i ona je pristala. Pro-sidba se dogodila u neobičnim okolnostima. Na šešir gospodice Flore sletio je najveći leptir ikada viđen u našim Krajevima. U naučnim Knjigama imenovan je kao Attacus atlas. Doznali smo kako je gospodin Faun po njega išao čak u udaljene Krajeve svijeta.

Na vjenčanje u Botaničkom vrtu pozvani su svi naši sugrađani a gradonačelnik je odlučio darovati mladencima ogromnu svadbenu tortu. Njega je ova vijest naročito ganula. Naš grad nikad nije bio romantičniji.”

Knjigolina je poskakivala od sreće. Knjigosaur je skakutao za njom. Oto se zabrinuo što će obući. Nije imao niti jedno svadbeno odijelo.

Na zabavu su pozvani izaslanici mnogih gradova.

Pozvani su čak i Princ Perunik i njegovi roditelji.

Na svjetioniku

- Jedva sam se popeo! - govorio je hvatajući dah Princ Peruniča.

Knjigolina je likovala jer se brzo i bez ijednog uzdaha uspela na sam vrh svjetionika. Pa kako i ne bi kada je vježbala svaki dan! Knjigosaur je skakutao uz nju i škripao zumbim. Njemu se taj Peruniča nikako nije dopadao. Bio je ljubomoran. Posto je sada jeo samo slova, pojeo je svako p na koje je tih dana naišao. Tako su pozivnice postale ozivnice, ptice - ice, pisma - isma...

- Jesi li ti nešto ljuta na mene? - pitao je Peruniča zijevarajući.

- Naravno da sam ljuta - odbrusila je Knjigolina.

- Ali, ja te puno voljam! - rekao je začuđeno i ponovno zijevaruo princ.

- Voliš li i Drndaru? - pitala je Knjigolina sijevajući očima.

Sad je Princ počeo da vrti petom i da gleda negdje u stranu.

- Zašto spominješ Drndaru? - pitao je oprezno.

- Zato što ja znam zašto ne možeš zaspati! - odbrusila je Knjigolinu.

Princ je izgledao kao da će zaplačati. Nikako nije uspijevao naći neko objašnjenje. Čak je i meni bilo žao pa sam mu htjela šapnuti da proba s Popocatepetl jer je to jednom uspjelo smiriti Knjigolinu.

Ali, na svjetioniku je bilo i malo čudovište koje je beskrajno voljelo Knjigolinu.

Knjigosaur više nije mogao podnijeti nevješta Prinčeva opravdanja pa se zaletio iz sve snage i ugrizao ga za nogu. On je vrisnuo tako glasno da su stanovnici grada u čudu pogledali u svjetionik.

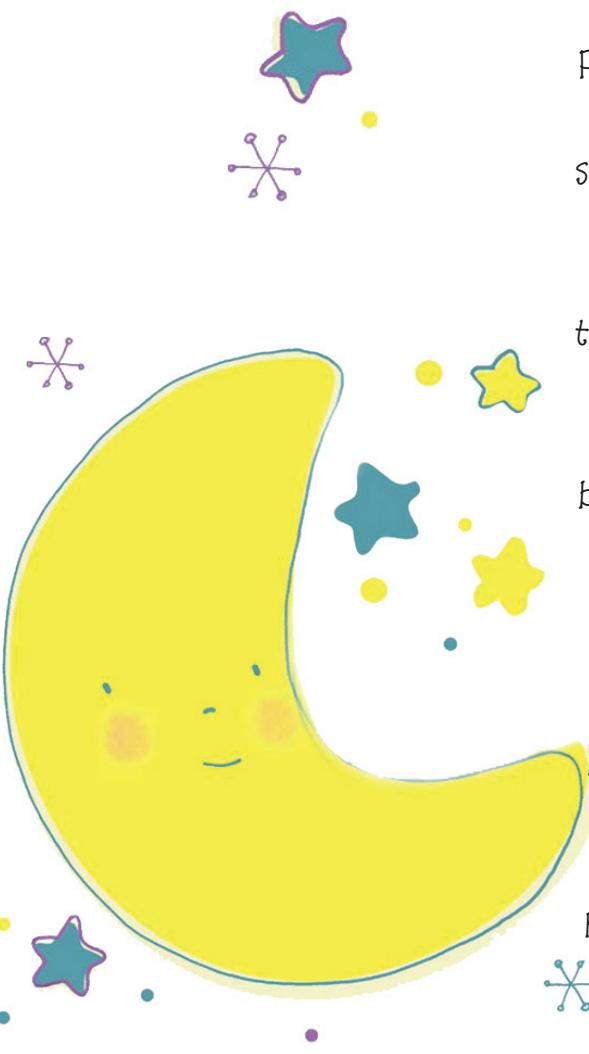
- Jaoooo! Šta mu bi? - jadi kovaće.

- Opet ga moram uspavati! Brzo, inače će ponovno jesti likove iz Knjiga. Taman se od toga odvikao.

Zgrabilo je Knjigosaure koji se otimaо iz sve snage, pokušavajući dohvatići i drugu Prinčevu nogu svojim oštrim zubićima.

Počela mu je pjevati uspavaniku.

Uspavanka

Pokvarile se sjenke,
zbunili se oblaci,
sunce uštinulo mrak.
Stroga je Kazajjka
uspavala vrijeme,
tišina pojela tik-tak!

I dok je vjetar
buntovno, bez reda,
notu po notu
na vrbi svirao,
sve dok je oblak
sjajne zvijezde
K'o srmene šljokice
nebom skrivao,
jedan te zagrljav,
K'o najmekši jorgan
svu noć grlio,
svu noć pokrivao!

Tik-tak! Ik-ak! Tak!

Vec poslije prvog stiha Knjigosauru su se počele sklapati okice.

Kraj pjesme zatekao je budnu samo Knjigolinu. I Princ je zaspao dubokim snom.

- Spavaju! - šapnula mi je.

- Spavaju! - odgovorila sam joj.

- A Kad se probude? - pitala me.

- Knjigosaur će opet jesti samo slova a Princ... - tu sam zastala jer nisam imala pojma što će se dogoditi kada se Princ probudi.

- Ako se ne probudi, ako je uspavančka bila prejakā? - brinula je ona.

Usred našeg razgovora na prinčev nos je sletio Attacus atlas i počeo ga golicati.

Princ je počeo govoriti u snu:

- Knjigolina je slatka kao Krempita. Knjigolina ima najljepši osmijeh. Piše najljepše uspavanke. Ja volim, volim, volim Knjigolinu.

- Izgleda da me ipak voli! - radosno mi je dobacila a onda zabrinuto dodala: - Jesam li ja ljepša od Drndare?

- Naravno da jesи - hrabrla sam je ja.

- Onda mogu biti mirna. Neka Princ spava na svjetioniku. Javi njegovoj mami da se ne brine.

Otrčala je niz svjetionik noseći uspavanog Knjigosaura.

Traži se

Kraljica majka pronašla je sina Kako slatko spava na vrhu svjetionika. Njezinoj sreći nije bilo kraja.

- Napokon! - uzviknula je radosno.

Princ se probudio, protrljao oči i sanjivo upitao:

- A palačinke?

- Kad se vratimo kući mamac će ti ispeci brdo palačinki. Reci mi, zlato, kome je uspjelo uspavati te?

Princ se zamislio. Nikako se nije mogao sjetiti. Izgubio je pamćenje.

- Jaoo! - začinula se Kraljica majka.

- Jaoo! - začinuo se cijeli grad.

Gradonačelnik je sazvao hitan sastanak. Zar u njihovom romantičnom gradu da se desi takva bruka. Jedan gost princ da izgubi pamćenje. Pa to je nedopustivo!

Napisali su proglaš:

„Traži se pisac uspavanke koja je uspavala princa. Priredujemo bal u vrtu. Svi koji se jave mogu pjevati na njemu. Nagrada slijedi.“

- Još jedna svečanost! - radovali su se svi. - Prvo vjenčanje pa sad ovo... baš smo sretni jer živimo ovdje!

Bal

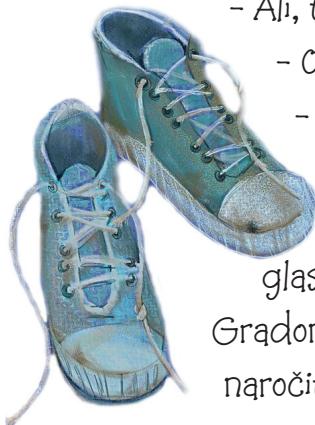
- 'ojeo sam ih! 'ojeo! - pjevušio je Knjigosaur
 - Koga si pojeo zlato? - pitala je Knjigolina.
 - Snjeguljicu i Zlatokosu...
 - Zašto?
 - One budu glavne na svakom balu. Sad će biti glavna moja dлага Knjigolina!
- Na vratima se pojavio Oto. Izgledao je kao da su ga poslali s lošim vijestima. Pozdravio je nekim zabrinutim glasom i zagledao se u Knjigolinu. Na bal će doći i Drndara. Zato Oto brine.

Gospodica Flora i gospodin Faun su se potrudili da baštę izgleda čarobno, kao u najljepšim pričama.

Gradonačelnik je stavio najljepšu Kravatu. Čak je i Oto obukao novo odijelo. Princ Perunić sjedio je na visokoj stolici a kraj njega sva ponosna, Kraljica majka.

- Obuci mi nešto posebno! - molila me to jutro Knjigolina. - Obuci mi staklene cipelice.
- Ali, ti ne znaš hodati u staklenim cipelicama.
- Onda patike koje svijetle. I haljinu s velikim volanima.
- Izgledat ćeš kao more kada puše bura - šalila sam se.

Bal je počeo. Kada se na pozornici pojavila Drndara svima je zastao dah. Bilje ljepa, preljepa. Otpjevala je pjesmu Krasnim glasom. Princu se mnogo svidjela. Kraljica majka bila je oduševljena. Gradonačelnik je nekoliko puta popravio Kravatu. Njemu je Drndara naročito zapela za oko.

Vrijeme je odmicalo ali se Knjigolina nije pojavljivala. Oto je uzalud stražario na vratima. I Princ je gledao lijevo desno kao da nekog čeka.

Znala sam da se neće pojaviti kada je veliki sat na trgu otkucao ponoć. Gosti su se počeli razilaziti. Drndara je, po svemu sudeći, bila najveći favorit.

- Trepnuo je nekoliko puta - govorili su plesači na balu. - Da je samo malo produžila pjesmu, sigurno bi zaspao.

S vrha svjetionika puhalo je neka lagana burja. Pronašla sam je tamo kako sjedi u haljini koja se talasala i patikama koje su svijetlike kao neke zvjezdice. Knjigosaur je sjedio pored nje.

- Zašto nisi došla? - pitala sam iako sam znala odgovor.

- To je već ispričana priča - odgovorila je polako - i ti to znaš. - Ja želim moju priču. Zašto bih se u ponoć pojavila na balu i zašto je potrebno zadiviti sve koji plešu?

- A Princ?

- Ako me voli sjedit će se moje uspavanke, ako ne, nikom ništa.

- Drndara je pjevala - rekla sam oprezno.

- Drndara imaju svoju priču. Nekad u njoj radi što želi. Više nisam ljuta na nju. Ja je čak i ne poznajem iako svi pričaju o njoj.

- Ja cu je 'ojesti... - ubacio se Knjigosaur u naš razgovor a ona ga je pomilovala po glavi.

- To nije potrebno.

Uz stepenice su se začuli Koraci. Prvi se na svjetioniku pojavio Oto a odmah za njim pristigli su i gospodin Faun i gospođica Flora. Gospodin Faun sve joj je ispričao i ona se zabrinula kada se Knjigolina nije pojavila na balu.

- Gdje si ti dušice? - pitala je brižno.

Oto je sjeo pored Knjigosaura i nije govorio ništā.

- Gužva na svjetioniku - rekla je Knjigolina i svi smo se nasmijali.

Onda je, napokon, na svjetionik stigao i Princ Perunića i mi smo osjetili da je vrijeme da se izgubimo.

Oto je ponio zaspalog Knjigosaura. Nije mu se išlo pa ga je gospođica Flora gurkača da požuri.

Knjigolina i Princ stajali su na terasi svjetionika i gledali se.

- Ti si moja Krempita - rekao je nakon nekog vremena Princ.

- Ti si moja palačinka s marmeladom - dodala je Knjigolina.

I onda?

Onda je Princ poljubio Knjigolinu a svjetlo na svjetioniku počelo je plesati kao da je bal tek počeo.

Kraj Koji to nije

- Jesam li ja posebna? - pitala me Knjigolina.
- Meni jesi - odgovorila sam joj i nastavila pisati neku pjesmu.
- Ali, Knjigolina nije odustajala kada je nešto imala na umu.
- Zašto sam tebi posebna? - nastavila je s pitanjima.
- Zato što si moja.
- Jesam li i Princu tako posebna?
- Sigurno. Inače se ne bi zaljubio u tebe.
- Hoće li se odljubiti?
- Neće dok ją pišem ovu priču – odgovorila sam odrješito.
- Gdje ste sada? - pitala sam. - Kako se završila sva ta gužva oko uspavanke?
- Princ se vratio u svoj grad. Onda smo, jednom, odlučili krenuti na veliko putovanje. Znaš, ti si me odvela samo u Katmandu i u zemlje usred oceanu. Ali, ja želim putovati daleko, daleko... čak do zaboravljenih gradova.
- Kako ćeš naći put do zaboravljenih gradova? Zar oni nisu sasvim zaboravljeni?
- Nisu. Knjigosauri su pojeli tragove ali sam ją pronašla neke stare mape.
- Gdje je sada tvoj Knjigosaur?
- On je porastao veliki, veliki. Ostao je u gradu. Čuva Kuću. Oto mu pravi društvo. Barem tako mi piše u pismima. Dobar je prijatelj moj Oto. Ponekad mi mnogo nedostaje. Tako je to kad odes na putovanje. Uvijek ti nedostaju prijatelji koje ostaviš.
- A gospodin Faun i gospodica Flora?

- Oni su dobili Kćerkicu. Slatka je. Trčkara okolo kao neki Attacus atlas. Gradonačelnik se oženio s Drndarom - rekla sam joj i obje smo se našmijale u isti glas.
 - Pričaj mi gdje ste sve bili...
 - Imatoga mnogo. Napravili smo splav i otisnuli se niz rijeku. Rijeka nas je odnijela do mora. Sreli smo i onog Kitu što je jednom pjevao s nama. Još se sjeća pjesme. Želim ti zahvaliti što si izmislila svjetionik. Kad god se izgubimo on nađe način da nas vrati kući.
 - Na Kraju se sve dobro završilo - rekla sam.
 - Na Kraju? Moramo li završiti priču? - pitala je razočarano Knjigolinu.
 - O čemu bi ti dajje pisala?
 - Pisala bih o putovanjima i... i...
- Nije uspjela dovršiti misao jer je na splav sletio golub pismonoša s velikim pismom u Kljunu.
- Oto nešto javlja. Izgleda daje hitno čim je golub letio ovako brzo. Počela je čitati naglas.

Draga Knjigolina!

Nadam se da si dobro.

Ja nisam a nije ni Knjigosaur. Zapravo, ja i ne znam gdje je on.

Tražili smo ga cijeli dan. Flora i Faun, pekar, cvjećarka pa čak i gradonačelnik zajedno s Drndarom. Ali, njemu ni traže ni glasa. Mislim daje krenuo u potragu za tobom. Užasno si mu nedostajala.

*Brine me to što je ponovno počeo grickati sve što mu se u Knjigama našlo pod zubima.
Sada je veliki i ne znamo kakvu štetu može napraviti.*

Mislim da bi pametno bilo da prekines to svoje putovanje i dođeš ovamo.

Knjigosaur je ipak tvoj pa bi ga ti i trebala pronaći.

Puno pozdrava!

Oto

- Jaaaaaa! - otelo se Knjigolini. - Što ćemo sad?

- Moramo požuriti. Gdje li je samo nestao? - pokušala sam se dosjetiti.

- Oto kaže da sam mu nedostajala. Jadrničak moj. Ali, bio je preveliki. Nikako ga nisam mogla smjestiti na splav. Na kraju je Oto pristao da se brine o njemu dok se ne vratim - pravdala se samoj sebi.

Potraga za Knjigosaurom

- Tražili smo ga po cijelome gradu. Zavirili ispod svakog lista u Botaničkoj bašti. Ljudožderica je gricnula gospodinu Faunu za nos dok je zavirivao ne bi li ga pronašao - govorio je Oto.

- Obišli smo i svjetionik, Gradsku Kuću ali, njega nema pa nema - ozbiljno je dodao gospodin Faun čiji se nos crvenio kao ogromna paprika.

Gospođa Flora cupkalaj je malenu Fiolu na krilu i zabrinuto odmahivala glavom.

- Ruže! Ruže imaju neke vijesti! - uzvikivao je mladi pomoćnik iz Botaničke baštice, trčeći koliko su ga noge nosile.

- Kako ruže? - pitala je Knjigolinu.

- Jedna je crvena ruža čula od svoje sestrične bijele ruže kojoj je pisala njezinu tetku, ružu penjačicu...

- Nemamo vremena za obiteljsko stablo cijelog ružičnjaka. Kaži već jednom! - prekidao je pomoćnik Oto. On se osjećao krivim jer nije dobro pazio na Knjigosauru.

- Ta tetku ružu cyjetu na Trnoružicinom balkonu. A Trnoružica spava li spava.

- Pa neka spava! - rekao je gradonačelnik koji je banuo držeći drndaru za ruku.

Knjigolina je bacila jedan pogled ispod oka na Princa Perunku. On se igrao s malenom Fiolom.

- Da, spava, ali je prije nekoliko dana kraj nje osvanuo ogroman Knjigosaur.

- Kako se tamo našao! - povikalo je nekoliko naših isto vrijeme.

- Eto, nekako se provukao do uspavane ljestvice i sad razmišlja hoće li je pojesti ili ne.

- Strašno! - povikali smo užasnuti.

S'avaj, s'avaj Trnoružice

- Kako slatko s'ava! - govorio je tiho Knjigosaur.

Još u svom djetinjstvu pojeo je svu slovju p koja su mu se našla na putu. Ona što su ostala jednostavno je odbijao izgovoriti. Princ Perunika i dalje mu je bio strašno mrzač. Pogotovo otako je njegovu voljenu Knjigolinu odveo na put.

- Šteta što je moram 'ojesti. Tačko sam gladaaan. Odakle da 'očnem. Ručice su joj nježne a obrazi rumeni kao jabuke.

Trnoružicą se našmijala u snu.

- Oto hrče dok s'ava. Trese se cijela Kuća. Trnoružica s'ava Kao Kakav je'tir - mudrovao je Knjigosaur.

U dvorištu zamka začulo se neko šuškanje.

- Dolazi princ! Dolazi princ! - objavile su ruže.

- Dosta mi je tih 'rinčeva! Sve ču ih 'ojesti! - narogušio se Knjigosaur.

A onda je šmugnuo kroz malenu vrata do najviše kule i odatle poletio u nepoznatom pravcu. Samo što je on umakao na vratima su se pojavili Princ Perunika i Knjigolina. Princ je nosio sjajno odijelo i oštiri mač, baš kao to prinčevim dolikuje. Samo što se primakao krevetu Trnoružica je otvorila oči i rekla jedno nježno:

- Prinče!

- To nije tvoj princ! - progovorila je brzo Knjigolina.

- Kako nije moj? Meni su rekli... - zbumjeno je zamucala Trnoružica.

- Rekli su ti da će te poljubiti princ i da ćeš se probuditi. Pa, je li te poljubio? Nije.

Ne bih bila sigurna da nisam tu. Ali, pošto sam tu, vidim samo da te gleda.

Trnoružica je bila krasna u svojoj baškoj haljini, rumena od snu.

Što te Knjigosaur nije pojeo, pomislila je u sebi Knjigolinu na trenutak ali se odmah pokajala. Sjetila se svoje uspavanke i počela je pjevušiti prve stihove. Trnoružica je ponovno utočila u san.

I Princu Peruniku su se sklapale oči ali ga je Knjigolina prodrmusala i rekla:

- Moramo pozuriti. Nju smo spasili ali se ne zna koga bi Knjigosaur mogao poželiti za ručak. Jezerom je plovio labud. Ptice koje su letjele nebom, divile su se njegovoj ljepoti. Na obali se, neočekivano, pojavio Knjigosaur i povikao:

- Hej, 'atak, znaš li koja staza vodi do zaboravljenih gradova?
- Ja nisam patak - uvrijedio se labud. - Više nisam ružno pače. Zar ne vidiš kako sam lijep?
- Meni si se svidao i kao 'atak. Ja bih 'ojeo sve te guske koje su te gnjavile da su mi dozvolili. Ali, to mogu i sada. Samo kaži gdje ih mogu naći.
- Zašto govorиш tako? - pitao je radoznao labud.
- Duga 'riča! - uzdahtnuo je Knjigosaur.
- Ne znam gdje bi mogli biti zaboravljeni gradovi. Sigurno postoji razlog zašto se ne zna kako stići tamо.
- Jaoo, kako sam samo gladan. Mogu li 'ojesti jedno tvoje krilo? - pitao je ljubazno labuda.
- Šta ti pada na pamet? Kako ću onda letjeti? - odgovori labud pa poletje visoko, visoko, ostavivši gladnog Knjigosaura na obali jezera.
- Baš je fina 'tica ovaj 'atak. Dobro je da ga nisam 'ojeo -
- govorio je sam sebi dok mu je u stomaku sviralo od gladi.

Junačka priča Princa Peruničke

- Hoćeš li napisati i kakvu junačku priču o meni? - oglasio se pomalo ljutito, Princ Perunička. - Nije u redu da jedan princ bude sasvim sporedan ljk.

Knjigolina je razgovarala s Crvenkапом. Pretvorila se u pravog detektiva.

- Dosta mi je što se Knjigolina buni protiv mene. Sad još i ti - odgovorila sam.

- Mogla si me nazvati i Princ Fikus. Samo stojim kao kækav ukras u toj tvojoj fabuli.

- Što je fabula? - pitala je Knjigolina, koja je doskakutala do nas nakon što je Crvenkapa otišla putem kroz šumu. Bačaju je čekala.

- Fabula je ono što se događa u nekoj knjizi ili priči - odgovorila sam.

- Kako ćemo pronaći Knjigosaura? - pitala je zabrinuto.

- Mislim da ćemo taj zadatak povjeriti tvom princu. On je dovoljno hrabar da ga pronađe - rekla sam i namignula Princu Peruniku.

- I lijep! Baš je lijep. Kao Kompot od KrušaKa, kao... Bez njega bi fabula bila kao kolač bez šlaga.

Dok smo mi razgovarali usred te mračne šume, vilenjaci, čarobnjaci i zmajevi okupljali su vojsku koju će povesti na Knjigosaura. Čak su objavili i proglaš:

„Našu zemlju pustoši strašni Knjigosaur. Neka princeze ne izlaze iz svojih zamkova. Moramo poduzeti sve kako bismo ga uništili. Onaj kome to uspije dobiti će nagradu, sedam velikih knjiga u kojima će biti glavni lik.“

Dok su oni tako okupljali vojsku, poljima je jezdio Princ Perunik na svom crnom konju. Glavom su mu prolazile crne misli dok je padaća crna noć. Ako ne stigne na vrijeme Knjigosaur bi mogao pojesti nekoga a onda bi započeo rat. Mogli bi za taj strašni zločin okriviti Knjigolinu, njegu i cijeli grad u kome se izlegao Knjigosaur.

Pratio je tragove, osluškivao vjetar i razgovarao s pticama.

- Vidjeli smo Knjigosaura pored jezera! - zagraktalo je jato vrana. - Htio je pojести labuda.

- Moram stići prije zmajeva i čarobnjaka - žurio se on.

Mjesec mu je svijetlio, zvjezdice ga hrabrike.

Knjigosaur je i dalje sjedio pored jezera ne znajući kamo dalje.

Kada se na obali pojavio Princ Perunik, poskočio je kao da se opekao.

- Sad si gotov! - rekao je drhtavim glasom. - Gladan sam i 'ojest ću te.

- Onda će Knjigolina biti tužna - odgovorio je Princ.

- Neće. Neka se zaljubi u otu. On je baš dobar.

- Oto je njen prijatelj - rekao je Princ.

- Oto mene voli.

- I ja te volim - rekao je Princ.

- Dokazi! - odbrusio je Knjigosaur.

Samo što je to izgovorio Kraj jezera je banula veliką vojską zmajeva, čarobnjaka i vilenjaka.

- Predaj se zvijeri! - zaorio se grdni glas strašnog čarobnjaka. - Stigao je tvoj Kraj.
Sad si naš.

- Jaooo, što ćemo sad! - uplašio se Knjigosaur.

Prinčev je srce sišlo u pete ali to nije htio pokazati. Isukao je svoj sjajni mač, stao ispred Knjigosaura i povikao:

- Samo preko mene mrtvog! Knjigosaur pripada mojoj Knjigolini.

- Sada pripada nama! - odgovorili su vilenjaci. - Mačni se inače ćemo i tebe zarobiti i pogubiti.

- Uspavanka - šapnula sam princu. - Pokušaj s uspavankom. Mačem ih sigurno ne možeš pobijediti.

Pokvarile se sjenke,

zbunili se oblaci...

počeo je pjevušiti Princ. Ali, ništā se nije događalo.

- Ne djeluje! - odgovorio je Princ. Onda se dosjetio.
- Možda moram smisliti svoju uspavanku. Ova je bila Knjigolinina.
- Učini nešto brzo! - molio je uplašeni Knjigosaur.

„Na Kraju svijeta
jorgovan cvjeta
ujorgovanu
pčela
sasvim bijela”

- Bijele pčele! Ha ha smijali su se čarobnjaci! E, ovo još nismo čuli.
- Smisli nešto drugo. Pčele im neće nauditi! - drhtao je Knjigosaur.

Attacus atlas
Sletio na jastukus
Spavajte vilenjaci
zmajevi, čarobnjaci
slatki vam bili
medenjaci

Vilenjaci su počeli drijemati, nekim su ispadali macevi iz ruku. Čarobnjaci su zakunjali našlonjeni na svoje štapove. Nekoliko trenutaka kasnije, cijela vojska je spavala dubokim snom. Dubokim je snom zaspao i Knjigosaur.

- Vraćaju se! - objavio je Oto.

Knjigolina je poskočila od radoći. Danima nije silazila sa svjetionikom. Čekala je vijesti i golubu pismonošu.

- Divno! - pljesnula je ručicama malena Fiola.

- Moj je Princ pravi junak - hvatala se Knjigolinu.

Knjigosaur je ponovno postao slovojed i sada je očima punim nježnosti posmatrao Princa Peruniču.

Gradonačelnik je dao da se grad ukrasi zastavama. Pripremali su svečanost u čast njihovog povratka.

Sunčeva mašna

Oto je otišao na pecanje. Bilo mu je dosta svečanosti, gužve pa i samog Knjigosaura. Neka se sada Knjigolina brine o njemu. On je htio malo mira i tištine.

zabacio je udicu i zagledao se u vodu.

Odjednom je na površinu izronila ribicu noseći udicu na sjajnim perajima i upitala:

- Je li ovo vaše?

Oto se zbumio.

- Moje je. Naravno da je moje! - odbrusio je.

- Zašto zaboravljate udice po vodi? - pitala je ribica.

- Ne zaboravljam ih. Udicama pecam ribe.

- Strašno - rekla je ona.

Oto se zbumio.

- Ribice, obično, ne govore - rekao je.

- Ja govorim! Mislim da bi o vama ribarima imalo šta da se kaže! Vi ste... vi ste...

- Tiše, molim te! - zamolio je Oto. - Ja samo postavim udice ali ribice upozorim na njih tako da nikad ništa ne upecam. Ovaj, jednom sam upecao Mjeseciju cipelu ali, to se ne računa.

Oto nije volio slušati viku.

- Hoćeš li da ti pokazem nešto neobično? Da li bi volio upecati nešto što do sada nikome nije pošlo za štapom? - pitala je ribica, pljuskajući šarenim perajem po vodi.

- Posljednji put je to nešto neobično bilo jaje iz koga se izlegao Knjigosaur. Sadržavamo problema zbog toga!

- Niši nimalo radoznao? - izazivala je nestošno ribica.
- Nišam! - odbrousio je Oto.
- Ako ti kažem da je to nešto što je Sunce zaboravilo u vodi?
- Oto se već predomišljao.
- Jednog lijepog dana, Sunce se igralo s mojim sestram i zaboravilo jednu svoju mašnu u vodi!
- Mašnu? - začudio se Oto. - Pa šta!
- Ti si baš neki neuk stvor! Kada Sunčevu mašnu staviš na glavu onda možeš sve što poželiš.
- Ribari ne nose mašne!
- Ali ih nose princeze, djevojčice... Čak bi i tvoja Knjigolina voljela da je imala na glavi kada šeta sa svojim Princem Peruničkom.
- Otkud ti znaš Knjigolinu?
- Ja znam mnogo toga ali ne govorim baš o svemu što znam. To nije pametno!
- Dobro! Ako mi pokazeš tu mašnu i ako je ja upecam, Kakvo će se čudo dogoditi? - pitao je radoznao Oto.
- Mislim da ćeš neko vrijeme biti glavni junak u toj priči. Vijest će stići i u druge priče pa ćeš postati popularan.
- A onda?
- Ona samo trebaš odlučiti kome će mašna pripasti.
- Zašto si ti tako dobra prema meni? - sumnjičavo je pitao Oto.
- Zato, zato... - zbulila se ribica. - Zato što mi se tako sviđa. Danas je takođe dan. Želiš li tu mašnu ili ne?

Prije nego je stigao odgovoriti, ribica je zaronila s udicom i nekoliko trenutaka kasnije. Otov štap se savio od tereta.

Oto je povukao štap i izvukao sjajnu traku koja je sjala kao da su po njoj rasuti dragulji.

- Kao da sam upecao svjetionik! - uplašio se Oto.

Svjetlo s rijeke je obasjalo cijeli grad. Svi su pozurili da vide o čemu se radi.

Oto je htio samo malo mira i tišine a ponovno je izazvao gužvu. Sjedio je snuždeno na čamcu dok se Sunčevu mašnu vijorila kao neka sjajna zaštava na njegovom štalu.

Dok su joj se svi divili on je uzdahnuo i tiho rekao.

- Zašto nikad ne upecam tišinu? U vodi su, izgleda, sve same stvari koje ne treba dirati. Da čovjek odustane od pecanja.

Ribica se nasmijala i bučno pljesnula perajima a potom nestala u vodi.

Vijest se ubrzo pročula i u grad su se sjatile ljepotice iz raznih krajeva.

Uzalud je Knjigosaur čuvao vrata Otovog stana i pokazivao na znak na otiraču.

- Što ćemo sad? - pitala me Knjigolina.

- Kome ćemo je dati? Treba smisliti neki zadatku! - mudrovaо je Princ Perunika.

- Zašto je ne biste dali meni? - upitala sam.

- Što će tebi Sunčevu mašnu? - pitala je Knjigolina.

- Ribica je rekla da mašnu čini čuda. Meni danas treba jedno čudo.

- Misliš da je damo tebi, onako, bez zadatka i preko reda? - pitao je Oto ozbiljno.

- Pa eto, ako baš morate postavite mi neki zadatku.

- Kako ćemo objasniti ostalima da je mašna nestala? Grdoničelniku se to neće svidjeti.

- Ja je neću zadržati. Treba mi samo danas.
- zašto baš danas? - radoznao je zapitkivala Knjigolina.
- zato što je danas dan kada bi se moglo desiti nešto ružno, nešto zbog čega će se razboljeti od tuge. Ako budem imala tu mašnu možda se sve završi dobro.
- Govoriš u zagonetkama! - rekao je Oto. - Ali, ja sam upečao mašnu i ja ti je dajem. U mojoj je Kosu nešto zasvjetlucalo.

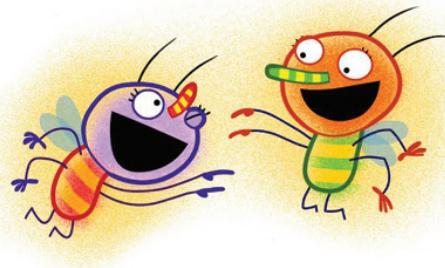
Istina je bila da sam cijele noći brinula. Brinula sam i cijelo jutro.

Moje drago stvorenje bilo je bolesno.

Knjigolina je skakutala po tastaturi, Oto se zamislio i sjeo negdje na dnu ekrana a Princ Peruniča je otišao da kaže Knjigosauru da se pretvara kako ponovno jede junake iz priča.

- Jesi li stigla na Kraj svijeta? - iznenadajuće upitao Oto.
 - Mislim da jesam! - šapnula sam.
 - Boli li te srce? - pitala je Knjigolina.
 - Boli! - odgovorila sam još tiše.
 - Mi te nećemo ostaviti samu na Kraju svijeta - rekla je podigavši nos kao da prkosim nečemu.
 - Što ćemo sad? - pitao je Princ Peruniča.
 - Na Kraju svijeta može se samo čekati - rekao je Oto.
 - Mašnu može sve što poželiš, tako je rekla ribica. Poželi da ozdravi! - rekla je Knjigolina.
 - Želim! Želim! - ponovila sam tiho nekoliko puta.
- Sjedili smo tako zajedno na mom Kraju svijeta i više nismo govorili.

zujkice

- Ne treba joj više!

- Ne treba!

Probudilo me šuškanje u mračku. Negdje blizu mog jastuka zujali su neki neobični komarci.

- Upalit će svjetlo! - zaprijetila sam pospano.

- Nemoj! - molili su glasici. - Bit ćemo dobre.

- Vi ste... - pitala sam sanjivo, pokušavajući se razbuditi.

- Mi smo zujkice! - odgovorile su sve u isti glas.

- Odakle dolazite? - pitala sam već sasvim budna.

- Svaku iz svoje priče. Zar ne znaš da svaku dobra ljepotica iz priče ima svoju zujkicu?

- Imaju i još - dodala je jedna - ali se mi ne družimo s njima.

- Prvi put čujem za to - čudila sam se.

- I prinčevi imaju zujkice. Imaju ih i čarobnjaci i... svi oni o kojima se pišu priče - objasnila mi je jedna od njih.

- O nama ne pišu jer smo mi uvijek između priče i onoga ko čita. Prenosimo vijesti.

- Zašto ste me probudile. Zatvorila sam knjigu prije spavanja?

- Došle smo po mašnu! - iskreno je rekla jedna a ostale su zazujale kao da se ne slazu s njenim iskrenim odgovorom.

- Tebi više nije potrebna a djevojkama iz priča bi dobro došla! - pravdala se druga.

- Slobodno je ponesite! - rekla sam uz osmijeh.

Neki nevidljivi češalj prošao je kroz moju kosu i tren kasnije zujkice su nestale kao da nikad i nisu zujale kraj mog jastuka.

Taman sam pomislila da će uhvatići san kad je nešto počelo šuškati u mraku.

- Zašto ste se vratile? - pitala sam ljutito. - Pokušavam zaspati.

- Nisu zujkice, to sam ja, Knjigosaur! - začuo se odgovor iz mrača.

Upalila sam lampu za večernje čitanje. Na dnu kreveta ugledala sam tužnog Knjigosaura kako listi moju Knjigu.

- Gdje je Knjigolina? - pitala sam čudeći se.

- Otišla je! - rekao je i uzdašnuo.

- Kako otišla?

- Lijepo! Otišla! – odgovorio je.

Otkako ga je Princ Peruniča spasio od čarobnjaka ponovno je počeo izgovarati slovo p.

- Gdje je otišla?

- U potragu za zaboravljenim gradovima. Princ Peruniča je krenuo s njom. Pokušali su povesti i mene ali ja se plašim vode i preveliki sam za splav. Knjigolina je rekla da ćeš ti paziti na mene neko vrijeme. Barem dok se ona ne vrati – objasnio je i pogledao me žalosno.

- Gdje je Oto? - pitala sam u čudu.

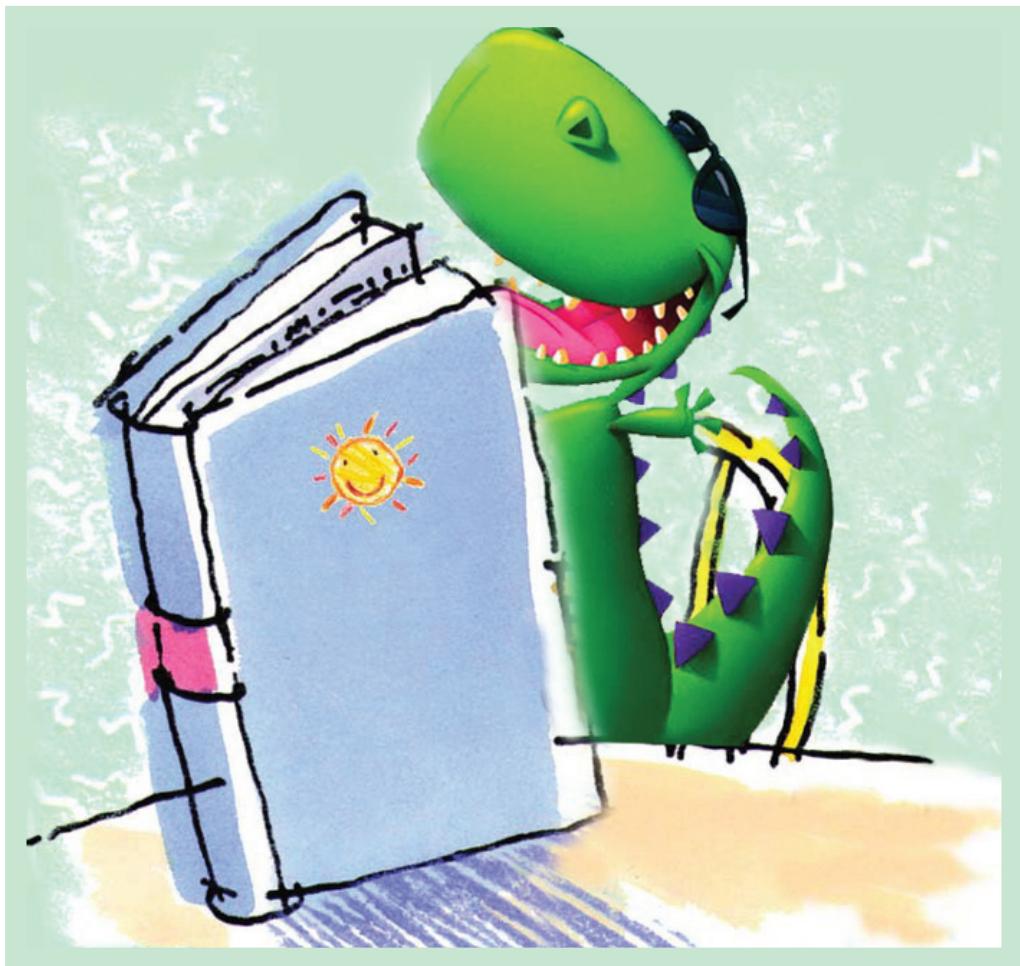
- Oto je odnio Sunčevu mašnu u Jezersku zemlju.

- Kako je to zemlja?

- Zemlja s mnogo jezera – strpljivo je objasnjavao Knjigosaur. - Rekao je da želi pecati na miru. Ta mašna mu je donijela mnogo nevolja. Sve su se ljestvice iz Knjiga skupile u naš grad i tražile mašnu. Oto nikako nije mogao da se odluči kojoj daje daruje. Na kraju je zaključio da će biti najbolje daje poneše u svom ribarskom priboru.

- Znači tako! - rekla sam polako.

- Tačko! - potvrdio je Knjigosaur.
Nekoliko trenutaka nismo ništa govorili.
- Imas mnogo Knjiga. Mogu li samo malo gricnuti neke koje ti baš ne trebaju? Neke
likove koji ti, onako, nisu dragi? - pitao je kao dijete koje traži slatkiše.

- Ja ću brinuti o tebi dok se ne vrate - rekla sam praveći se da nisam čula njegovo pitanje. - Mislim da ti neće biti dosadno.

Donijela sam jastuk na koji sam se naslanjala dok sam pisala priče. Knjigosaur je spustio glavu na njega.

- Spavaj!

- Ne mogu bez uspavanke. Knjigolina mi pjeva svake večeri - bunio se on dok mu je u stomaćiću zvečalo nešto. Gladan sam! - dodao je snuždeno.

- Onda ćemo smisliti uspavanku.

- Novu? - pitao je radosno kao da će dobiti neku igračku.

- Sastavim novu - obećala sam.

- Gdje ćemo naći riječi? - pitao je nestrpljivo.

- Na putu! - smješkala sam se odgovarajući.

- I mi idemo na put? - čudio se on.

- Već smo krenuli. Zamišli sada jednu šumu.

- Zamišlio sam.

- U šumi živi vuk.

- Hoće li nas pojesti?

- Neće! Naučit ćemo vuku da jede špagete!

- Baš bih mogao malo špagetu?

- Mi ćemo jesti salatu iz Tamarele.

- Prvi put čujem tu riječ.

- I ja - rekla sam a onda smo se našmijali zajedno.

- Volio bih da sam Attacus atlas - rekao je pospano Knjigosaur.

Ponijeli smo Krila iz Brazila
I krenuli u daleku zemlju Tamarele...

Počela sam pjevušiti.

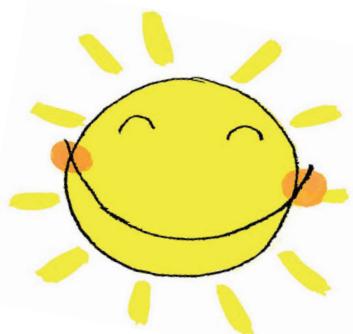
- Nemoj pjevati. Samo zamisljav naglas - molio je napolj uspavani Knjigosaur.

Odletjeli smo u Tamarele
i zatekli Kišu.

Strašnu Kišu u cijeloj zemlji.
Kišobran tebi, Kišobran meni
Imamo Krila iz Brazila,
imamo ambrele iz Tamarele
Zar nije Krásno
Kad nije Kasno
i Kada imas Krila?

Onda je sinulo Sunce bez mašne,
u toj se zemlji ne nose tašne.
Sve što ti treba
padne ti s nebā.
Tačka je zemlja Tamarele.

Naučili smo KroKodila
da pleše step.
Pa smo mu kazali kako je lijep
nek' bude sretan
nek' bude fin
i taj je Kroko nečiji sin!
U strašnoj zemlji Tamarele.

Onda smo podijelili čokoladu
prije nego nas pčele pokrađu.
Strašne su pčele iz Tamarele!
Ne prave med, ne drže red
Liče na pirate s Kariba
Samо što nisu s Kariba
Na njihovoj adresi piše Tamarele.

Pokrila sam usnulog Knjigosaura, ugasila svjetiljku i samo što sam sklopila oči oko mog jastuka su počele zujati zujkice.

- Možemo li ponijeti tu uspavanku u naše priče? - pitala je jedna.
- Slobodno - odgovorila sam pospano.
- Pozdravite Knjigoligu i recite joj da se čuva.
- Hoćemo - obećale su.
- Pomozite otu da nešto upeca - dodala sam.

- Svakako! - zazujale su zajedno.
- Laiku noć! - sanjivo sam pozdravljala dok su one šuškale i zujale.
- Gdje je ta zemlja Tamarele? To je neki novi turistički hit.
- Mislim da je zlatokosa jednom bila tamo!
- Nije! Ona se samo pravi važna. Tamarele su novi svijet, upravo otkriven i tamo...

Sigurna sam da ćete stići u Tamarele i bez mene. Ja stvarno moram na spavanje jer sutra idem na posao. Moram se pobrinuti i za Knjigosaura.

Sjećate se onog testa s početkom Knjige?

Ako ste stigli do ovdje onda sigurno možete sami nastaviti dalje.

Pa niste Krempite!

Neka vam zijkice prave društvo! Zamislite nešto lijepo i sretan vam put!

Vidimo se u dalekoj zemlji Tamarele!

BILJEŠKA O AUTORICI

SADRŽAJ

Uvod	5
Početak	9
„Unaprijed”	10
Grad u Kome je sve romantično	13
Princ Perunića	14
Knjigolina traži posao	15
Haljine padobrani	16
Traže se svjetski putnici, vrtlari i pjevači	17
Gospođica Flora i gospodin Faun	19
Oto pecā	21
Attacus atlas	22
Knjigosaur	23
Knigosaur	24
Tajna	26
Drndarin poljubac	28
Popocatepetl	29
Krov svijeta	33
Knjigoliniu boli srce	34
Kraj svijeta	36

Povratak	39
Povratak	41
Ženidba	42
Na svjetioniku	43
Traži se	47
Bal	48
Kraj Koji to nije	51
Potraga za Knjigosaurom	54
S'avaj, s'avaj Trnoružice	55
Junakčka priča Princa Peruničke	59
Sunčeva mašna	64
Zujkice	68

Bilješka o autorici	77
---------------------------	----